

питіе и ястіе, повѣчето отъ тыя сѣменца оставать тамъ бездѣйствены или ся изгубвать; нѣ срѣщнать ли добры обстоятелства въ мазгата ни и въ органиити ни, нѣкои отъ тыя сѣменца ся испилвать. Трѣба ли чловѣкъ да ся исчюдва ако намира червеичета въ затвореныты мѣста, и до дѣтенцето, что не е оставило още майчинѣтъ си утробѣ, кога нѣкой размысли ситность-тъ на яйчицата имѣ? Тя е такава, отистина, что прѣвъ голѣмити микроскопи едвамъ може да ся сѣгледать.

Осждено отъ опыта, нѣ като ся възражда всякой день отъ своя пепель, ученіето на самотворный родъ има още послѣдователи между новити физиолози. Ти не приемать обаче такъвъ-тъ видъ зачяло, освѣнъ за животинкыты и червеити. Другы физиолози отъ голѣмо достоинство, и най-паче Мюлеръ и Лонжетъ, опираха ся на едно прѣдположеніе съвсѣмъ неоснователно и противно, при това, на истинскыты зачяла отъ естествената философія. Какъ да ся помисли, отистина, че Създатель ся е отреклъ отъ голѣмый законъ, что управлява цѣль органический свѣтъ, само за два вида, поставени на послѣднето стѣпалце на животность-та? „На кжсо, казва Лонжетъ, като сѣгледва чловѣкъ развитіето на животинкыты или въденіето на червеити, ако слѣдва исторический успѣхъ, ако ся улесни отъ свѣтлината на опыта и на сѣгледваніето, ако вникне истыно у вситы анатомически и физиологически положенія, что ся относятъ до това, той вижда, че врядомъ, дѣто въпросъ-тъ ся е вдълбилъ, прѣдположеніето на самотворный родъ изчезнува. Трѣба прочее да го отвърлимъ отъ ряда на науката, и да не прибѣгваме на него само за това, че не може ся истѣлковать още всити случаи на завѣжданіето за живыты сжщества. Това послѣднето не е до толкъсь маловажно, что го изговаря Бурдахъ, като закрыля пакъ съ дѣятельность мысль-тъ, что я докачихме. Ако по една точка чисто философическа и твърдѣ възвышена, трѣба малко нѣчто да могатъ ся образять самородно животны, или че происхождать отъ родителе понапрѣдъ създадени, нужно е за физиолога да изслѣдва прѣди всичко истинѣтъ, и да я открье врядомъ, дѣто може ся изясни отъ свѣтлината на опыта. Даклемъ, ако самотворный родъ ся заченва, ничто положително го не оправдава; опытъ-тъ и сѣгледваніето, отъ день на день по-добри, оттъмнаха му едно по едно всичкыты дѣла, что съставляваха неговыты по-силны доказательства; оныя, които недостижностьта на нашиты познанія му прошавать да му понаговоримъ, още сж за малкото незначителны. Тыя причины стигать за насъ да го отвърлимъ у животныты, и въобще у всичкыты органически сжщества.“

Тѣй, мы приемаме какъ едно дѣло подъ закрыля на всяка справедлива припирия, че *всяко живо сжщество има своето зачяло отъ едно сжщество прилично нему*. Всяко създаіе приема едно напѣжне създаіе. Спорядъ както ся гледа това, мы изясняваме